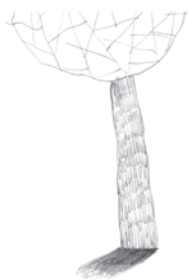

KDO JE HROMNICE?

Malý domek s oprýskanou fasádou a zahrádkou zarostlou pivoňkami, těmi se starorůžovými okvětními lístky, které v japonských pohádkách bývají domovem duší – tak tedy domek i se zahrádkou i s knihou japonských pohádek a spoustou dalších knih stál v rovné a trochu pochmurné předměstské ulici.

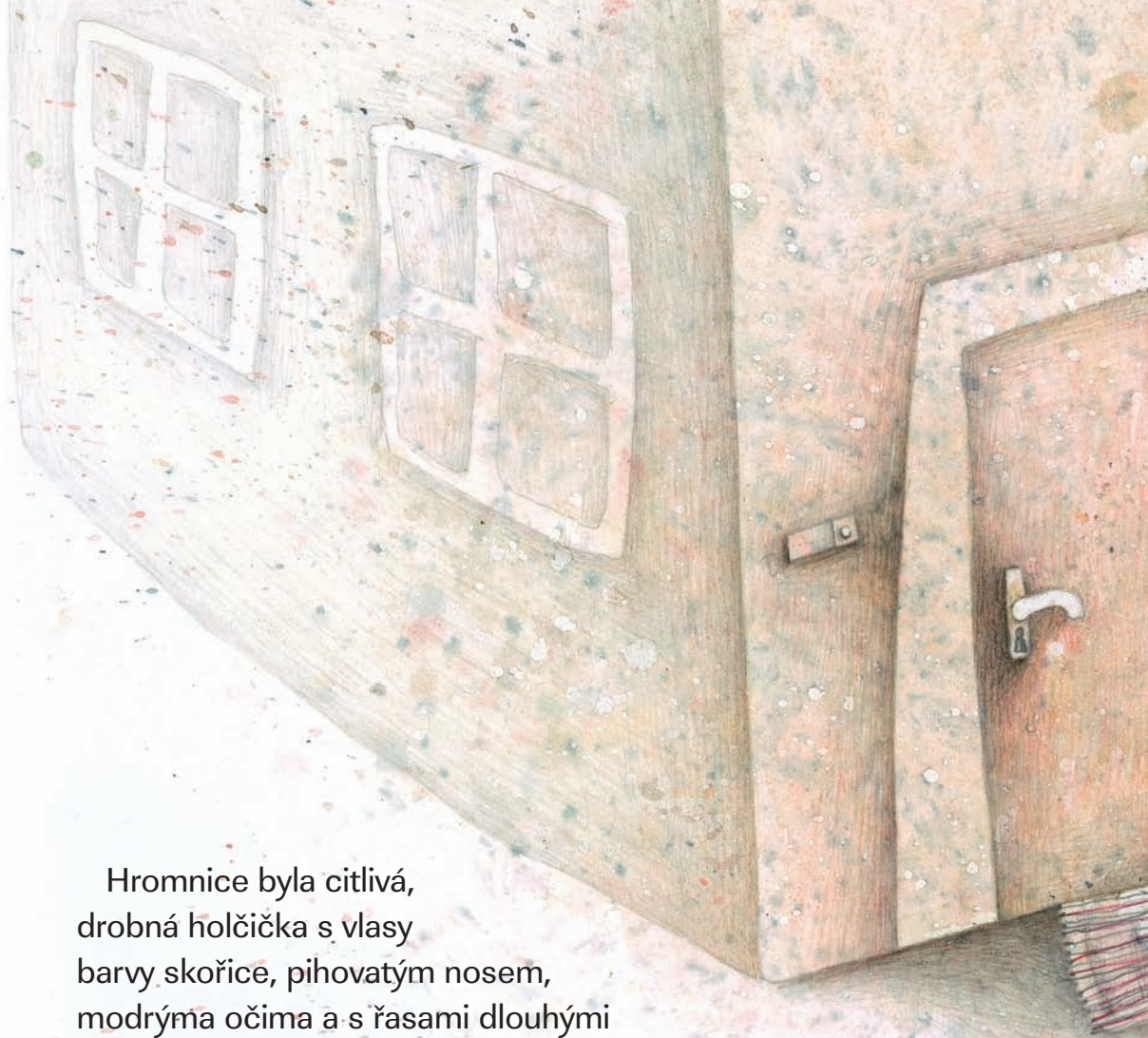
Před ním se táhla šedivá silnice. Přicházela z nedohledna jakoby bez začátku a konce. Tak si to aspoň představovala malá Hromnice, která tu s rodiči bydlela celý život, v jejím případě nedávno završených šesti let. Přes silnici byl ale park a ten byl plný stromů a tajemství, toulavých psů, koček a poskakujících veverek.

Hromnice dostala své jméno podle svátku, na který se narodila. Bylo to druhého února, v den, který se považuje za předěl mezi temnotou zimy a vracejícím se sluncem.

Maminka říkala, že Hromnička je světlo, které ochraňuje dům a odvrací možné pohromy. Četla jí příběh o starých časech: „...když bouře přinesla do přírody temno a duši svírala úzkost, tak teplý a hřejivý plamínek hromničky ten stav rozptýlil.“

Hromnice byla citlivá,
drobná holčička s vlasy
barvy skořice, pihovatým nosem,
modrýma očima a s řasami dlouhými
a hustými jako kartáče čistících aut, která
projíždějí ranním městem.

Nakonec, právě tahle auta byla jednou z nej-
očekávanějších atrakcí Hromničina rituálu.

Spočíval v pozorování světa venku z okna
dětského pokoje, sotva se probudila
a vylezla z postele.

Bosá, v noční košili sedala každé
ráno na studený parapet mezi kaka-
tusy a hleděla do prázdné, mlhou za-
halené ulice, která postupně ožívala.

Hleděla na osamělé chodce a mručící auta, na probouzející se stíny v parku.

Slabost měla pro páteční rána. S náležitou pompou přijížděli popeláři v oranžových kombinézách a jako gladiátoři zápasili s nebezpečnými plechovými nestvůrami. Kdyby jen tušili, jakými hrdiny jsou v jejích očích.

Hromnice se někdy těšila na dobu, až bude dospělá. Až bude nosit vyčesané vlasy a podpatky, lakovat si nehty, jezdit taxíkem a pít kafe. Netušila ale, že to všechno už nebude taková zábava. Z popeláře se stane chlápek s podřadným zaměstnáním a z popelnice obyčejná nádoba na odpadky.

Když nebylo co pozorovat, přitiskla nos na okenní tabulku a dlouze vydechla. Kolem pusy jí vyrostl malý mlžný květ. Někdy vypadal jako mořská medúza a jindy třeba jako rozevřená sukně baletky. Zkoušela ho prstíkem dotvářet a sledovala, jak rychle a nenávratně mizí, až po něm zbyl jen malý orosený flíček.

Ranní ulice se, obzvláště teď v létě, rychle měnila. Mlha se rozpouštěla stejně jako obrázky na skle a ustupovala, domy kolem a stromy za silnicí dostávaly ostré kontury. Nebe náhle zrůžovělo a nakonec všechno zezlátló. Svět se topil v záři vycházejícího slunce.

V takovou chvíli začínala Hromnice hrát svou oblíbenou hru. Sama si ji jednou vymyslela, hned si ji oblíbila a pojmenovala *Podivuhodná dobrodružství tajemné stopařky*.

Ze svého místa za oknem pozorovala lidi. Někteří spěchali do práce, jiní šli pomalu, líně, neznámo kam.

Vybrala si člověka a sledovala jeho kráčející postavu, dokud jí nezmizel z očí. Pronásledovala ho ale i potom, když unikl z jejího zorného pole. Proměnila se v neviditelnou stopařku, která se mrštně a neslyšně pohybuje po cestě fantazie. Tahle vymyšlená cesta navazovala na skutečnou dráhu končící za rohem nebo v parku, tam, kam už nedohlédla, a mohlo se po ní pokračovat dál.

Lidé z ranní ulice, ztrácející se v dálce, přecházeli do jiných světů. Do světů stvořených Hromnicí. Někteří putovali pralesem, jiní se přidávali ke karavaně na poušti, stávali se správci pyramid nebo nastoupili kdesi v přístavu na loď a odpluli na ostrov plný papoušků a jednorožců. Někdy dokonce stopovala své postavy až do vzdáleného vesmíru, na jiné planety, kde se to hemžilo neznámými bytostmi a kde panovaly jiné zákony.

V každém případě to tam „jinde“ bylo většinou nesmírně zajímavé a zábavné. Někdy dokonce tolik, že se jí ani nechtělo vracet zpátky.

